

BØN – ET BREV TIL GUD

Emne: Hvad vil det sige at bede?

Bibelhenvvisninger: Fil 4,6

Personer: Henrik og en leder

Rekvisitter: Brev "til Gud" med mange forskellige bønner

(Henrik og lederen taler sammen)

Henrik: Hej med jer. Jeg hedder Henrik. Jeg har det rigtig godt, kan I tro. Jeg bor hjemme hos (leder) krøllet sammen i en plasticpose og proppet ind i et skab! Det gør rigtig ondt, men (leder) er da ligeglad. Hun/han er lidt hård ved mig. Øv. Det er faktisk derfor, jeg har sådan nogle slaskearme - og ben. De er brækket, snøft, synes I ikke, det er synd for mig?

Leder: Åh... lad nu være med at skabe dig.

Henrik: Jeg skaber mig aldeles ikke. Jeg er så ked af det, fordi jeg ikke kan bruge mine hænder.

Leder: Åh, hold da op! Det kan da være lige meget.

Henrik: LIGE MEGET?! Nej, det kan det i alt fald ikke. Prøv lige at tænke på alt det, du bruger dine hænder til!

Leder: Mig? Jeg bruger dem fx til at vaske op med og gøre rent med. Det synes jeg faktisk ikke er særlig interessant. Det kan du ikke være ked af, at du ikke kan gøre!

Henrik: Ja, godmorgen - men du bruger dem altså også til andet. Du bruger faktisk dine hænder hele dagen. De er vigtige redskaber. Du kan bruge dem både til noget godt og til noget skidt. Hvilke gode ting kan I bruge jeres hænder til?

Leder: Er det børnene, du spørger?

Henrik: Ja!

Leder: Det var da en god ide. Hvilke gode ting kan I bruge jeres hænder til?

(Vinke - sige goddag - stryge over håret - bladre i en bog - spise - plante blomster - give gaver - holde i hånden - sige tak - skrive - folde osv.)

Leder: Hvilke dårlige ting kan man bruge sine hænder til?

(Slå - knytte - truende - tage fra andre - skubbe væk - vinke - „skrub af“)

Henrik: Kan du så se! Der er rigtig mange ting, jeg går glip af.

Leder: Ja, det kan jeg godt se.

Henrik: Men der er nu én ting, som jeg allerhelst ville kunne.

Leder: Nå, hvad er det?

Henrik: Det er, at jeg kunne skrive ligesom alle jer. Jeg elsker nemlig at få brev! Men én ting ved jeg... hvis jeg ikke selv skriver nogle breve, så får jeg heller ingen... og jeg kan jo ikke skrive, ØV!

Får I sommetider brev?

Bare det var mig. (leder) skriver også nogle gange breve. Og ved I hvad? Den anden dag, da jeg lå hjemme i (leder)'s skab, da fandt jeg et brev, som han/hun engang har skrevet. Jeg hader nemlig at ligge stille, så jeg roder altid lidt rundt i skabet.

Leder: Hvad er det, du siger Henrik? Hvad er det for et brev?

Henrik: Det ved jeg nu ikke rigtig, om jeg vil fortælle dig. Men det var .....(jeg skal lige prøve at drille ham/hende lidt)... det var et, der lå i en lille æske fyldt med røde hjerter og en rød sløjfe udenpå og...

Leder: Ja, ja, du. Så kan du godt holde! Jeg har hørt nok!

Henrik: O.K., så fortsætter jeg, hvor jeg slap. (Til børnene): Ha, ha, hun hoppede på den. Nu tror hun, det er et kærestebrev, men det er det slet ikke. jeg har nemlig brevet med.

Leder: Hvad har du?

Henrik: Jeg har taget brevet med, og nu har jeg tænkt mig at finde det.

Leder: Næ du. Der sætter jeg godt nok grænsen. Du skal ikke begynde at læse mine kæreste-breve op her...

Henrik: Tænkte jeg det ikke nok, du hoppede på den. Det er slet ikke et kærestebrev - men her er det. Kan I se, hvad der står?
Der står „til Gud“. (Leder): Jeg synes altså, det er lidt fjollet. Synes I ikke? Men jeg har ikke læst, hvad der står indeni, for jeg kan ikke komme til at tage det op. Helt ærligt, (leder). Hvordan vil du have, at posten skal komme til at aflevere sådan et brev? Han kan da ikke komme op i himlen til Gud med det?

Leder: Nej, posten ville nok kigge lidt, hvis han fandt sådan et brev i postkassen.

Henrik: Jamen, hvorfor har du så skrevet det?

Leder: Det er, fordi jeg slet ikke behøver et postbud til at aflevere det. Jeg kan bare læse det, eller tænke det inde i mig selv, så kan jeg være sikker på, at Gud hører det. Ved du forresten, hvad det hedder, når man taler med Gud på den måde?

Henrik: Hm... bøn?

Leder: Ja, det er rigtigt. Når man beder til Gud, er det næsten som at tage telefonen og ringe til ham.

Henrik: Åh, jeg elsker at ringe... det er bare så surt, for der er næsten altid optaget, når jeg ringer til mine venner. Hvordan kan man egentlig vide, om der er optaget hos Gud?

Leder: Det skal jeg sige dig. Det er meget let at vide, for der er aldrig optaget. Det blev vi lovet, dengang vi blev døbt. Gud kan nemlig godt snakke med flere på én gang.

Henrik: Jamen, (leder), der er altså noget, jeg ikke rigtigt forstår. Hvorfor siger Gud aldrig noget igen? Jeg synes, at det er lidt mærkeligt det der med, at man sidder med foldede hænder og snakker ud i luften.

Leder: Det kan jeg godt forstå, men sådan er det altså bare. Og selvom du ikke hører, at han svarer, kan du være sikker på, at han hører, hvad du siger, og du skal huske, at et telefonrør har to ender - en talende og en lyttende - og der skal være tid til begge dele. Ellers er det jo ikke en rigtig samtale. En samtale er jo at tale sammen.

Henrik: Jamen, hvorfor gav han mig så ikke den cykel, jeg bad om forleden dag? Det skulle være en med 20 gear og cykelhjelm - da jeg kom ud, stod der bare den gamle rustne.

Leder: Det er, fordi vi ikke kan dirigere med Gud. Gud er ikke en automat, hvor vi altid får det, vi be'r om. Gud ved bedst, hvad du har brug for. Hvis du bad mig om noget, du gerne ville, og jeg vidste, at det kunne være farligt for dig, så tror jeg også, at jeg ville sige nej.

Henrik: Hmm... Men hvorfor skal man egentlig bede?

Leder: For at holde forbindelse med Gud. Hvis ikke vi gør det, glemmer vi snart, at Gud er til, for vi har jo altid så travlt. Nogle gange kan man også ligefrem føle behov for at snakke med Gud - ligesom man kan have behov for at snakke med en god ven. Hvornår føler I behov for at snakke med andre mennesker?

(Ved angst - glæde - problemer - sygdom - m.m.)

Da Jesus gik på jorden sammen med sine disciple og fortalte mennesker om Gud, var det tit, at han, når det blev aften, sagde til sine disciple, at nu skulle de sætte sig og spise deres aftensmad... imens gik han selv et stykke væk og satte sig for sig selv.

En dag, hvor han havde været væk et stykke tid, spurgte disciplene ham, hvad han lavede. Han svarede, at han trængte til at snakke lidt med Gud. Han bad til Gud. En anden dag opdagede disciplene, at Johannes Døber også bad til Gud. Så spurgte de Jesus, om han ville lære dem, hvad det ville sige at bede.

Så lærte han dem en bøn, som menneskene har brugt lige siden. Ved I, hvad den hedder?

(Fadervor)

Henrik: Hulk, hulk!

Leder: Hvad er der?

Henrik: Det er det, at jeg ikke kan bede til Gud, og det er jeg ked af.

Leder: Hvorfor kan du ikke det?

Henrik: Mine hænder... snøft... selvfølgelig. Jeg kan ikke folde dem, snøft...

Leder: Åh, det skal du ikke være ked af. Du kan godt bede alligevel.

Henrik: Hvordan det? Jeg har da selv set, at folk sidder med foldede hænder og lukkede øjne, når de beder - og jeg kan ingen af delene.

Leder: Ja, det er rigtigt, men man behøver ikke gøre det. Man kan faktisk godt sidde i en bus og kigge ud ad vinduet og tale med Gud inde i sig selv. Når man folder hænderne eller kigger på et lys eller lignende, så er det for bedre at kunne koncentrere sig. Prøv at folde hænderne alle sammen. Så kan I se, at tommelfingrene danner et kors - det er et symbol på Jesus Kristus. Hvis man har hænderne i lommen, når man beder, kommer man let til at pille ved noget og glemme, at man faktisk var ved at bede til Gud.

Henrik: Hvad kan man egentlig bede om?

Leder: Man kan bede om mange ting. Vi kunne jo prøve at åbne brevet for at se, hvad der står. Nu åbner jeg, så må du sidde lidt for dig selv...

Henrik: Det er okay, for jeg er spændt på at se, hvad der er indeni.

*Af Elisabeth Houe, Ikast
og Kirsten Nørgaard, Herning*

Dukkespilsstykket er en del af bogen Dukkespil – til hverdag og fest, redigeret af Lisbeth Margård Pedersen. Bogen er udgivet på Lohses Forlag.

